

Svědectví bývalé katoličky

Terri Moore, Minnesota

Jmenuji se Terri Mooreová a kdysi jsem se označovala za věřící římskou katoličku. Byla jsem vychována v tradicích katolické církve: pravidelná návštěva kostela, dodržování postní doby, první svaté přijímání, zpověď, biřmování - vše, co se od dobrého katolíka očekávalo. K biřmování jsem se naučila nazpaměť katechismus s mnoha otázkami a odpověďmi o svátostech, modlitbách a s některými biblickými materiály (Desatero, ovoce Ducha atd.). Toužil jsem po biřmování, abych přijala Ducha svatého, a velmi vážně jsem procházela všemi předepsanými kroky. Mou velkou touhou v mládí bylo blízké setkávání s Bohem. Byl jsem neobvyklý katolík, který skutečně četl Bibli. Na okrajích mé dětské Bible jsou poznámky psané mou dětskou desetiletou rukou. Jedno léto v raném mládí jsem si nařídila budík, abych každé ráno vstával v šest hodin a četla Bibli od začátku do konce. Měla jsem k dispozici jen málo knih o duchovních otázkách, ale co bylo, to jsem četla - Billyho Grahama, Orala Robertse a podobné.

Biřmovací rituál mě zklamal, protože se nic nezměnilo na mém pocitu duchovní blízkosti k Bohu, ale neodradilo mě to od dalšího čtení a učení. Ve veřejné školní knihovně jsem vyhledávala v encyklopediích informace o biblických osobách, místech a událostech a psala si hojné poznámky (některé z nich mám dodnes!). Dokonce jsem se ponořila do několika knih o spiritismu, které byly ve škole k dispozici. Byla jsem hladová a stále jsem se cítila frustrovaná ve snaze skutečně se přiblížit Bohu, přestože jsem se téměř denně modlil růženec. Hledala jsem recept, který by mě přivedl k poznání Boha. Největším problémem bylo, že mě katolická tradice poslala hledat trojičního Boha, který neexistuje, takže jsem ho nikdy nemohla najít.

V prvním ročníku na humanitní vysoké škole jsem chodila na hodiny slohu, kde se jako učebnice používala Bible. Psali jsme tvůrčí i výzkumné práce na biblická témata a byla jsem chválena za vhléd do biblických textů. Ačkoli jsem znala historické události popsané v Písmu, věřila jsem, že církevní učení o duchovnosti je pravdivé. Přesto jsem stále hledala Boha.

Druhý rok na vysoké škole jsem bydlela na pokoji s ateistkou, který byla dříve křesťanem. Společně jsme se rozhodly pročíst Bibli a zkoumat rozpory, které tam podle ní byly. Ona v tomto projektu nepokračovala, ale pro mě to byl impuls, který jsem potřebovala, abych začala zkoumat to, co mě trápilo. Rozpory jsem však v Bibli nenašla. Místo toho jsem našla rozpory mezi tím, co učila katolická církev, a tím, co bylo v Bibli. Chtěla jsem vědět, na jaké autoritě katolická církev trvá: na chození ke zpovědi,¹ na papeži domáhajícího se své vůle nad lidmi, na postavení Marie v církevní víře, na původ a účel kanonizovaných svatých atd. Nedostatek biblického základu, rozpory a změny v postoji církve k naukám v průběhu času mi říkaly, že tyto praktiky nemohou pocházet od Boha. Autorita a vliv katolické církve v mém životě se rozpadly před mým studiem, i když úplný zlom nastal až v posledním ročníku vysoké školy.

Poslední rok na vysoké škole jsem se odhodlaně snažila strávit každý den hodinu studiem Bible, memořováním a čtením. To mě přivedlo k hlubší důvěře v Bibli jako v Boží slova a cesty pro život. Hledal jsem denominaci, která by nabízela to, co jsem hledal, ale stále jsem se vracela do katolické církve, abych se modlila a občas se zúčastnila mše. K definitivnímu rozchodu s katolictvím došlo, když jsem zkoumala rozdíly mezi katolictvím a luteránstvím. Když jsme s jedním mužem, luteránským přítelem, šli ke knězi diskutovat o eucharistii (přijímání), kněz se s námi nepoděлил o Písmo a místo toho se vtíral do našeho osobního vztahu. Nespokojena jsem se po tomto setkání sešla o samotě s luteránským duchovním, který měl plné ruce práce s tím, aby to, co jsem se dozvěděla o křtu, označil za fundamentalistické a našel mi ze svých polic knihy, které bych si měla přečíst, místo aby mě nasměroval k Bibli. Opustil jsem vysokou školu, bez kořenů při hledání společenství, přestože jsem navštívila mnoho církví.

O několik let později jsem se s bývalým katolickým přítelem účastnila fundamentalistického, trochu baptistického biblického studia na Minnesotské univerzitě. V té době jsem se seznámila s Jeffem Moorem,

¹ V té době byla novinkou zpověď tváří v tvář s knězem. Udělala jsem ji jen jednou a bylo to naposledy, protože kněz chtěl znát důvěrné podrobnosti o mých zážitcích a myšlenkách,

do kterých mu podle mě nic nebylo. Už jsem věřila, že Bůh je dost velký na to, aby mě vyslechl a odpustil mi i bez kněze.

který se stal mým manželem. Jeff byl vůbec prvním člověkem, který mě upozornil na to, že Trojice v Bibli není - ani slovo, ani pojem -, což mi při celém mém studiu unikalo. To podnítilo další studijní šílenství, kdy jsem trávila čas v knihkupectvích a bádala v knihách, které jsem nevlastnila. Když jsem se na Trojici zeptala pastora baptistické vysokoškolské skupiny, měl svázaný jazyk a nevněs do toho žádné nové světlo, dokonce se zdálo, že se ode mě chce distancovat. To bylo naposledy, co jsem tuto skupinu navštívila.

Po dvou měsících studia jsem však stále nebyla přesvědčena, že Trojice neexistuje. V té době jsem studovala Bibli a nepronikla jsem do historických kořenů tohoto učení. Kdybych tak učinila, možná by se mi zkrátila doba, kterou jsem potřebovala k tomu, abych si uvědomila, že Trojice je lidskou konstrukcí. V Písmu však byly některé pasáže, které se zdály podporovat Trojici a které jsem nemohla jednoduše odmítnout. S Jeffem jsme věděli, že se musíme v naší víře shodnout, a rozhodli jsme se, že náš vztah přerušíme příští týden, až si znovu prostudují všechny materiály, které jsem měla.

Během všech těch let hledání jsem se za tyto otázky intenzivně modlila. A ten týden rozhodování jsem se pilně modlila a prosila Boha, aby se mi ukázal takový, jaký je, a naznačil mi pravdu. Dodnes si to jasně pamatuji. Šla jsem svým bytem do ložnice, mluvila jsem s Bohem a najednou mi v mysli spadla opona. Bylo to, jako by se rozplynula mlha a všechno, co jsem se za ta léta naučila, se spojilo a dávalo smysl - v tom jediném okamžiku. Bez pochybností jsem věděla, že Bůh je jeden jediný Bůh a Ježíš je jeho Syn. Ve světle této pravdy dávalo všechno v Písmu pevný smysl. A já jsem měl pokoj.

Skutečné poznání Boha vedlo k velmi fundovanému, úplnému a jasnému pochopení jeho plánu. Při dalším studiu vedla pravda o Boží přirozenosti přirozeně k pochopení pravd o lidské přirozenosti, o podmínkách smrti a podmíněné nesmrtnosti při posledním soudu. Zvyky a učení katolicismu a mnoha jeho protestantských odnoží založené na lidské fantazii nebo filozofiích pohanů byly rychle překonány četbou Písma bez filtru tradic a pravidel vytvářených po staletí. Pád a jeho důsledky pro lidstvo, potřeba Spasitele a jeho role Mesiáše dávaly smysl ve světle poselství o Božím království a Boží touze po návratu do společenství s lidstvem ve věčném království. Tyto hluboké a láskyplné pravdy v tradičních poselstvích o troji-

čním Bohu, kterého nemůžeme pochopit, a o odchodu do nebe po smrti, chybí.

Měla jsem však klid pouze na duchovní úrovni. Prožívání Boží pravdy vedlo k odcizení s mou katolickou rodinou, která si myslela, že jsem příliš vzdělaná na to, abych věřil tomu, co považovali za lež. Nebyli však ochotni se mnou studovat a vyslechnout si podrobnosti mého objevu ani se mě jakkoli snažit přesvědčit, že to, čemu věří, je pravda.

A přestože jsem v prvních dnech žila poblíž církevního společenství, které věřilo v jednoho Boha, nebyl to sbor, který by vřele přijímal nově příchozí, jako tomu bylo v baptistické vysokoškolské skupině. Pravdy, které pro mě byly tak těžce vybojované, pro ně byly běžnou záležitostí. Nebyla tam žádná oslava vítězství pravdy nad lží, žádná konverzace nebo zájem o cestu, kterou jsem podnikla. Společenství mělo daleko k bohatému sdílení ducha a srdce, které jsem hledala. Možná pochybovali o mém obrácení k pravdě. V průběhu let mnozí z tohoto sboru opustili společenství věřících v jednoho Boha, zatímco já jsem zůstala pevně v pravdě. Ovoce dokazuje srdce. Tehdy i dnes je však jasné, že s trinitáři nemůže být společenství. Nesloužíme stejnému Bohu.

Tricet let, které uplynuly od Božího zjevení, pro mě bylo těžkých a bohatých zároveň. Byla to období velké izolace, někdy i mezi podobně smýšlejícími věřícími. To, čemu věřím, mi bylo do očí označeno za "kacířství" a jedna "kamarádka" se se mnou přestala scházet, aby si naše děti hrály, když jsem jí řekla o své víře. Ale navzdory takovým zkušenostem jsou dnes v mém blízkém i vzdáleném okolí jednotlivci, s nimiž mám společenství založené na Božím slově. Existuje církevní společenství, které mi umožňuje vyučovat Bibli jasným a fundovaným způsobem, který dává smysl velkému Božím plánu obsaženému v Písmu, i když pokračuji ve své cestě objevování Božího slova. Hluboce si vážím těch, kteří mě učili.

Posláním mého života je otevírat Písmo způsobem, který rozptýlí zmatek. V Božím slově je moc. Životy lidí se začnou měnit, jakmile začneme studovat od Genesis 1. A Bůh se ve svém slově jasně zjevuje, když jsou dějiny a tradice zavedeného církevního systému zasazeny do správného historického kontextu.

Buď pochválen El Gelah, Bůh, který zjevuje.

Amen

leden, 2019